

שלום

אני שמח שבאתם לבקר.

קוראים לי "חמורון" (זה בא כמובן מהמילה חמור).
בעצמי המצאתי את השם. אני חושב שהוא מאוד
מתאים לי.

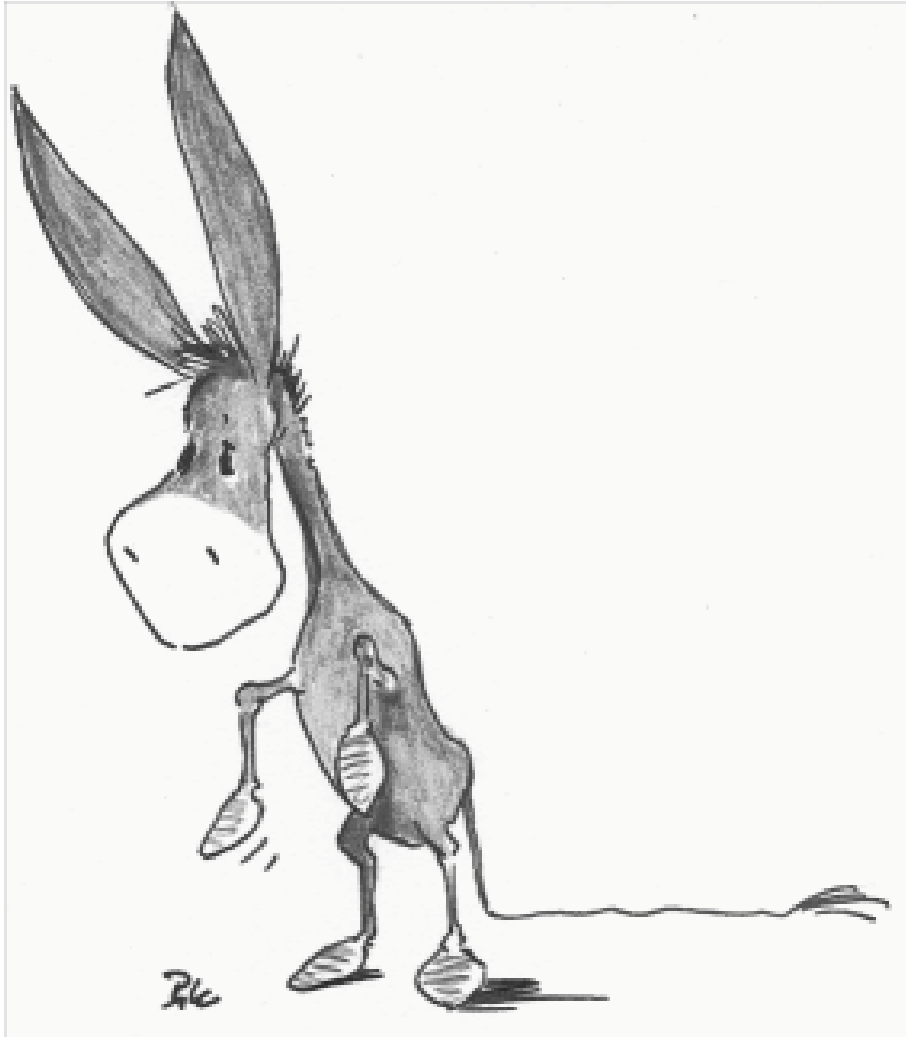
כבר מזמן רציתי להציג את עצמי, אך לא מצאתי
צייר שיצייר אותי כך איך שאני אוהב לראות את
עצמי. זה לא כל כך פשוט, אך במקרה הזה פיק
(כך קוראים לצייר) הוא מכר אישי שלי ותמך בי
מאוד לקראת הופעתי.

אינני יודע את גילי. אני יודע רק שפתאום הייתי -
ומאז נעשה הכל מאוד מעניין.

בהתחלה לא יכולתי לעמוד כמו שצריך וזה נראה
כך:

אבל בינתיים למדתי כבר כמה תעלולים. למשל
עמידה על רגליים אחוריות:

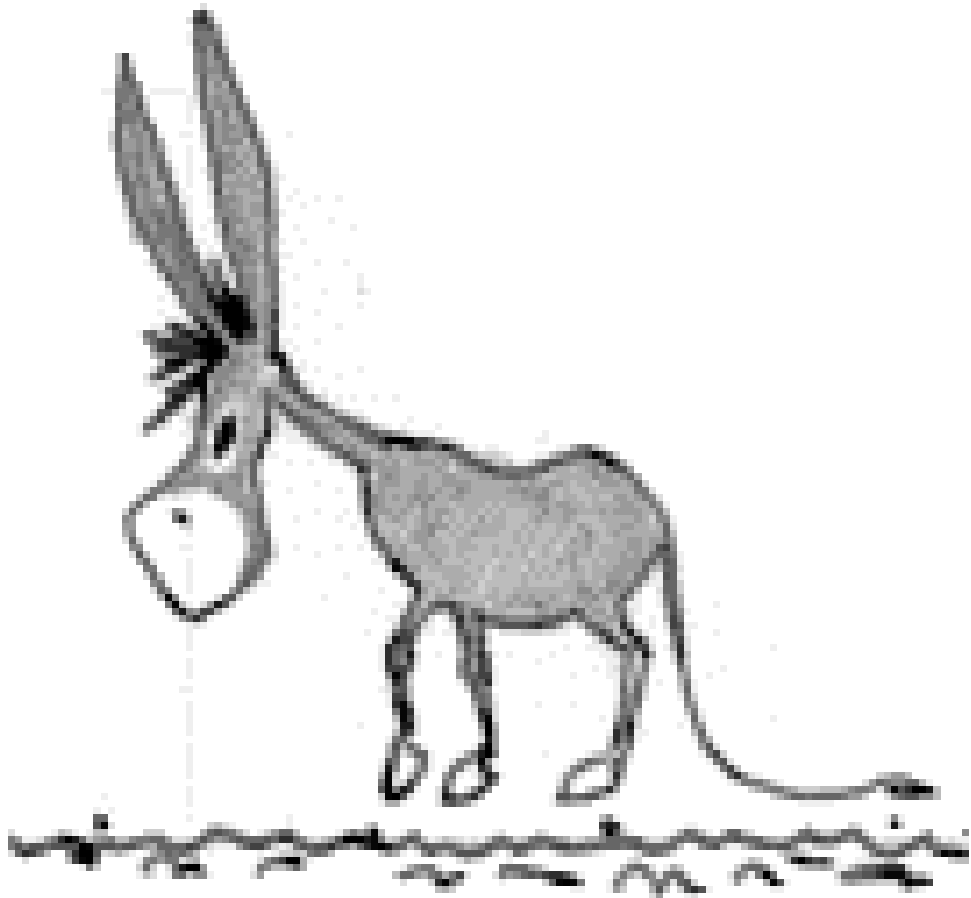

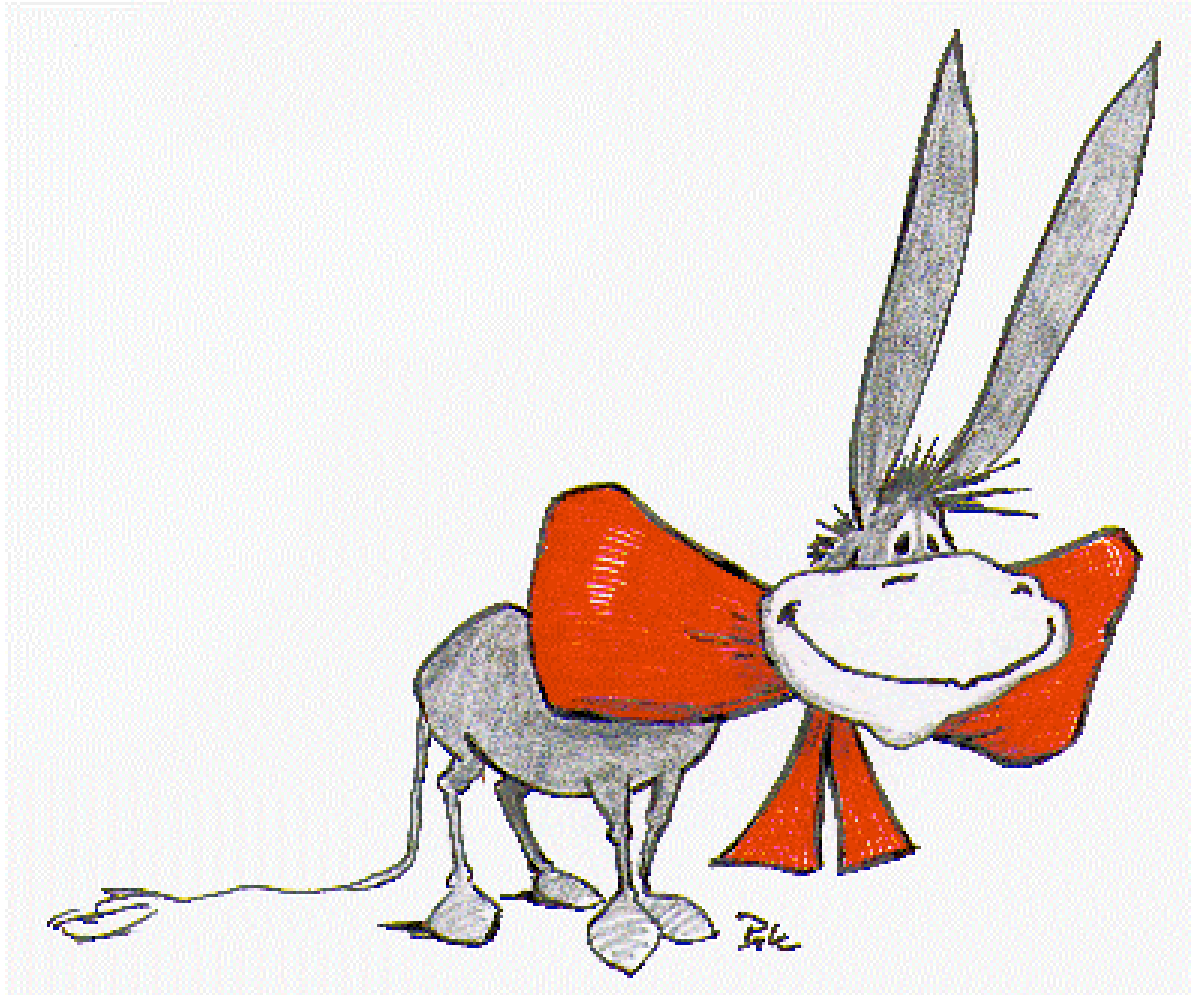
או עמידה על רגליים קדמיות וניפנוף בזנב תוך כדי
כך.

זה דרש הרבה רכוז ולקח אימון רב עד שיכולתי
לעשות זאת בלי ליפול.

וְחוֹץ מִזֶּה אֲנִי יוֹדֵעַ גַּם לְרוֹץ מִהָרָה,
וְזֶה נֵעִים מְאֹד עַל אַחֵר רַחֵב יָדַיִם.

וְכִשְׁאֲנִי מִתְעַיִיף מִהֲרִיצָה אֲנִי נֹשֵׁב עַל הַדָּשָׂא
וְחוֹלֵם. אִו הוֹלֵךְ לֹאט, לֹאט עַל הָאָחוּ, מִרְחַרְח
פְּרָחִים צְהוּבִים וּמְדִי פֶעַם נֹגֵס מִהַדָּשָׂא.

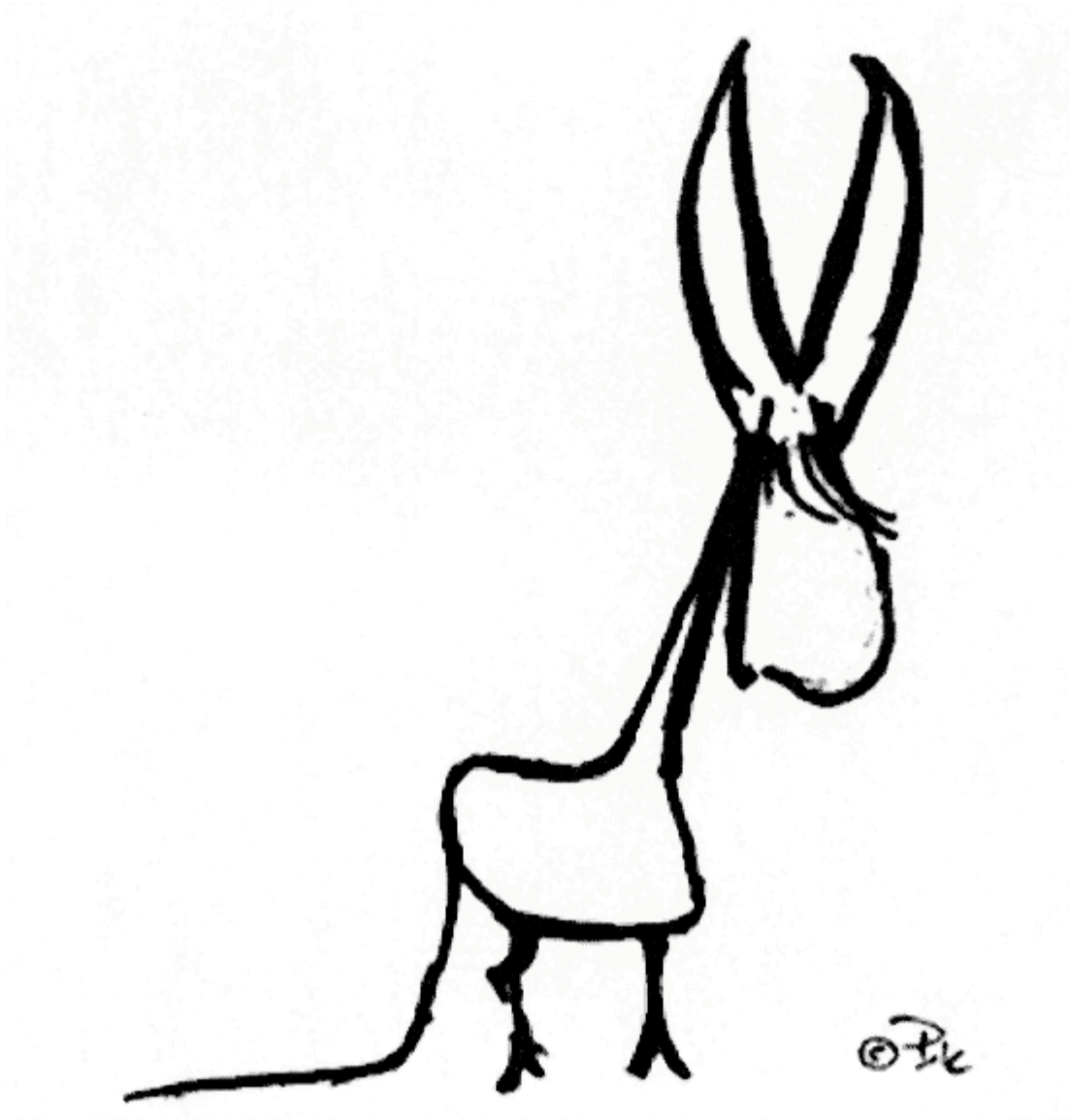
וכשאני רוצה להראות ממש יפה, אני שם לי צעיף
אדום על צווארי כך:

ואז אני מרגיש נהדר.

ואז בא לי חשק לספר סיפורים. ואתם תוכלו לקרוא
אותם.

הנה הסיפור הראשון.
ובינתיים שלום.

חמורון *efca*.

חמורון

כרגע הכרתם את חמורון. הוא הציג את עצמו כבר בהומור רב, ולא נשאר לי אלא לספר עליו סיפור.

חמורון הוא חמורון שמח - לרוב. אבל לפעמים הוא רוקע באי-סבלנות בטלף הקטן שלו או דוחף את מי שעובר לידו באפו החצוף.

כשחמורון היה רק בן יומיים הוא רצה כבר לצאת לאחו הריחני. אך מאחר שלא היה לו עוד כל נסיון, הוא לא ידע איך לעשות זאת. הוא האמין שהראש שלו יותר מדי גדול וארבעת הרגליים לא יוכלו לשאת אותו. כי אחרת איך לא יכול היה לקום על הרגליים ולצאת החוצה, לשמש? ולמה לו בכלל הראש, שרק מפריע לקום? ומתוך מחשבות האלה ראשו נעשה עוד יותר כבד.

ופתאום הוא שמע קולו של ילד "הי חמורון אתה כבר ער? אולי תרצה לשחק אתי בחוץ?"
ומה זה יכול היה להיות, חשב חמורון שנבהל כאשר הרגיש איך יצור לא מוכר מתקרב אליו.

"הי, הנה אתה! אז בסוף אני יכול לבקר אותך, כי הגענו הנה רק היום."

חמורון הביט חסר אונים, אך גם שמח שישנו מישהו שרוצה לדבר אתו. הוא התחיל פתאום להרגיש חשוב מאוד והוציא "יאא.." שמח.

היצור צחק "אז אם כך, נקרא לך יאא." חמורון שקל הרבה זמן ואחר כך נענע בראשו. "אז השם חמורון מוצא יותר חן בעיניך?"

חמורון נע בראשו כבר לא כל כך כבד, לאות הסכמה. "אז טוב" אמר היצור "זה גם מתאים יותר, כי הרי אתה חמור. יש לך ארבע רגליים וזנב ארוך וזוג אוזניים ארוכות על ראשך. לעומת זאת אני ילד עם שתי רגליים ושמי גידי."

כל הדברים החדשים האלה שחמורון היה צריך לעבד בראשו, גרמו שהראש נעשה שוב כבד. אבל בסוף הוא הבין שיש לו כבר שם, והדבר גרם לו להיות גאה מאוד.

הראש נעשה קל יותר, הרגליים התיישרו זו אחרי זו בתוך הקש ופתאום חמורון עמד מול גידי. קצת מתנדנד, אבל מאושר ממש.

"עשית זאת יפה מאוד" אמר גידי ושם לו את ידו סביב הצוואר "בוא, נצא עכשיו החוצה ואני אעזור לך."

טוב שזה כך, חשב חמורון וסקרן יצא יחד עם גידי מהאורווה.

השמש זרחה בחוץ חזק עד שחמורון היה מוכרח לעצום את עיניו, אבל רק קצת! כי סביב היה מה לראות! גידי הראה לחמורון את כל החצר והחיות שבו, כלומר כלב גדול, תרנגולות, אווזים וחתול אחד. כל החיות הביטו על חמורון ונבחו, געגעו ויללו בקול! אווך! חשב חמורון מה קורה כאן?

ואז גידי שוב שם את ידו עליו והוביל אותו לאחו שהעלה ריחות נהדרים. וברגע שהגיעו לאחו, חמורון עשה קפיצה, או יותר נכון ניסה לעשות קפיצה גדולה. אבל הקפיצה לא הצליחה וחמורון התיישב על האדמה! גידי כמעט והתפוצץ מצחוק ושאל "איך זה חמורון. אתה יושב נוח?"

חמורון התרומם שוב על ארבעת רגליו והתלונן. ללא כוונה יצא "יאאא.." גדול לעולם.

אבל מיד אחר כך הוא ראה משהו מבריק באחו. זה אני חייב לראות, חשב חמורון ורץ לשם תחילה לאט, אחר כך יותר מהר, בצעדים כל פעם בטוחים יותר. עכשיו לגידי היה כבר קשה לעקוב אחריו.

"זהירות" שמע חמורון את קריאתו של גידי "זו בריכה קטנה, אתה תרטב לגמרי."

מה זה 'בריכה', מה זה 'להרטב' חשב חמורון אבל הטלפים הקטנים המשיכו יש לתוך הבריכה. חמורון עמד שם בתוך המים עד הצוואר ולא הבין כלל מה קרה לו. כשגידי הגיע לבריכה וראה את המצב לא נשאר לו אלא לצחוק בקול. חמורון אמנם אהב צחוק אבל באותו הרגע לא היה לו כלל שמח. מתוך הבריכה נשמע "יאאא.." מתלונן.

גידי קפץ למים והוציא את חמורון, שנער את עצמו חזק. טיפות מים עפו גבוה באוויר. בעצם לא היה כל כך רע, חשב חמורון, אחרי ששכח כבר את רגעי הבהלה. אך עכשיו שניהם, חמורון וגידי, היו רטובים לגמרי. גידי אמר "אנו נתייבש מהר בשמש, אבל יותר מהר אפילו אם נרוץ קצת. רוצה?"

מובן שחמורון רצה והם התחילו לרוץ באחו ולהתחרות בריצה עד שהתעייפו וגידי נשכב בדשא.

חמורון לא הסתפק במאמץ זה, ומאחר שלא רצה לשכב, ניסה לעמוד על שתי רגליו. בסוף, אם גידי יכול, הוא בוודאי יוכל גם כן! אבל כל פעם הוא נפל שוב

על ארבע רגליים. איך גידי עושה זאת, חשב ודחף את הילד באפו.

"כן, מה קורה?" שאל גידי מנומנם. חמורון דחף אותו חזק יותר עד שגידי קם. חמורון הראה לו איך הוא מנסה לעמוד על רגליו האחוריות, וכל פעם יורד על ארבע.

"בוא" אמר גידי "נעשה זאת ביחד! הנה, עמוד לפני, התרומם ושים את רגליך הקדמיות על הכתפיים שלי, אבל בזהירות!"

אחרי נסיונות אחדים זה הצליח אפילו וחמורון הוציא שוב "יאא..". גדול של שמחה. גידי נע אחורה ושניהם נפלו על הארץ, שם התגלגלו תוך קריאות "יאא..". פתאום שמע חמורון קול שונה שקרא "גידי, אנו רוצים לאכול". גידי אמר אז לחמורון "זו אמא שלי ואני צריך לחזור הביתה ואתה לאורווה שלך. אבל מחר אבקר אצלך על בטוח."

שניהם פנו לכוון הבית. גידי הביא את חמורון לאורווה, נתן לו גזר גדול לפרידה ורץ הביתה.

עכשיו חמורון יכול היה בשקט לחשוב על היום היפה שבילה, ותוך כך נעשה כה עייף שבלי להרגיש נרדם חזק.